

ВІЧНИЙ СКАРБ

**«ХТО ЖИВЕ ПІД ПОКРОВИМ
ВСЕВИШНЬОГО, ТОЙ ПЕРЕ-
БУВАТИМЕ В ТІНІ ВСЕМОГУТ-
НЬОГО. СВОЇМ ОПЕРЕННЯМ
ВІН ЗАКРИЄ ТЕБЕ, ТОМУ ПІД
ЙОГО КРИЛАМИ ТИ БУДЕШ
У БЕЗПЕЦІ» (ПСАЛ. 91:1, 4).**

Роман Лявер

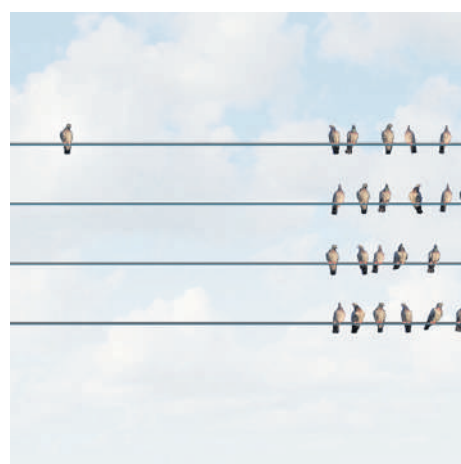
**ЗАПЛАТА
ЧИ ДАР?**

2

**ВИ ПОКЛИКАНІ
ДО СВОБОДИ!**

3

**БУНТАР
БЕЗ ПРИЧИНИ**

4

**ВІТЕР
З ПУСТЕЛІ**

8

ПСАЛОМ 59

¹ Для диригента хору. На спів: «Не вигуби». Золотий псалом Давидів, коли послав був Саул, і стерегли його дім, щоб убити його.

² Визволь мене від моїх ворогів, о мій Боже, від напасників моїх охорони Ти мене!

³ Визволь мене від злочинців, і спаси мене від кровожерних,

⁴ бо ось причаїлись на душу мою, на мене збираються сильні, – не моя в тім провина, о Господи, і не мій гріх!

⁵ Без моєї провини вони он збігаються та готуються, – устань же назустріч мені та побач!

⁶ І Ти, Господи, Боже Саваоте, Боже Ізраїлів, збудися, щоб покарати всіх поган, – і не помилуй нікого із зрадників злих!

⁷ Надвечір вони повертаються, скиглять, як пес, і перебігають по місту,

⁸ й ось слова вивергають устами своїми, мечі в їхніх губах, – та хто це почує...

⁹ Але посмієшся з них, Господи, і всіх поган засоромиш!

¹⁰ Твердине моя, я Тебе пильнуватиму, – бо Бог оборона моя!

¹¹ Мій Бог, – Його милість мене попередила, Бог учинить мені, що побачу падіння своїх ворогів!

¹² Не вбивай їх, щоб народ мій цього не забув, – міццю Своєю розвій їх і зниз їх, о щите наш, Господи!

¹³ Гріх їхніх уст – слово губ їхніх, і нехай вони схоплені будуть своєю пихою, і за клятву й брехню, яку кажуть!

¹⁴ У гніві їх знищ, знищ – і хай їх не буде, і хай знають вони, що царює Бог в Якові, аж до кінців землі!

¹⁵ А надвечір вони повертаються, скиглять, як пес, і перебігають по місту.

¹⁶ Вони вештатись будуть, щоб їсти, коли ж не наїдяться, то скаржитись будуть.

¹⁷ А я буду співати про силу Твою, буду радісно вранці хвалити Твою милість, бо для мене Ти був в день недолі моєї твердинею й захистом!

¹⁸ Твердине моя, – до Тебе співати я буду, бо Бог оборона моя, милостивий мій Боже!

Ніколи не забувайте, завдяки Кому ми щоранку розплющуємо очі.

ЗАПЛАТА ЧИ ДАР?

При створенні людина була наділена шляхетними прагненнями та врівноваженим розумом. Вона була досконалою істотою й жила в згоді з Богом. Думки її були чистими, а наміри – святими. Однак непослух спотворив прагнення людини, і самолюбство витіснило любов з людського серця. Унаслідок гріхопадіння людина настільки ослабла, що їй було не до снаги самотійно чинити опір силам зла. Вона стала в'язнем сатани й залишилася б ним назавжди, якби не втрутився Бог. Намір спокусника полягав у тому, щоб зруйнувати План, який Бог мав при створенні

людини, а також спустошити світ і наповнити його горем.

Серце повинно повністю підкоритися Господу, щоб відбулася переміна, унаслідок якої в нас міг бути відновлений образ Божий. Через свою гріховну природу ми стали відчуженими від Бога. Святий Дух так описує наш стан: «Мертві через ваші провини й гріхи», «...хвора ваша вся голова і все серце боляще... Від підосви ноги й аж до голови нема цілого місця на ньому». Сатана міцно тримає нас у путах, він уловив нас для того, щоб ми чинили його волю (Ефес. 2:1; Ісаї 1:5, 6; 2 Тим. 2:26). Бог бажає

зцілити й звільнити нас. Та оскільки для цього необхідне докорінне перетворення й відновлення всієї нашої природи, ми повинні повністю підкоритися Йому.

Боротьба із власним «я» є найбільшою битвою, яку коли-небудь доводилося вести людям. Зректися себе, повністю підкоритися волі Божій можна лише ціною великої боротьби. Для людини, яка повністю не віддала себе Господу, нове життя у святості не можливе.

Він не силує людську волю й приймає тільки добровільне, розумне поклоніння. Вимушена покора зробила б неможливим усебічний розумовий і духовний розвиток людини, перетворила б її на робота. Це не узгоджується з наміром Творця. Він бажає, щоб людина – вінець творіння – досягла найвищої досконалості. Господь відкриває нам такі висоти благословення, які ми можемо досягнути через Його благодать. Він закликає нас довіритися Йому, щоб Він міг здійснити в нас Свій задум. Однак вибір за нами: чи бажаємо ми звільнитися від пут гріха, щоб стати справді вільними дітьми Божими?

«Бо заплата за гріх – смерть, а дар Божий благодаті – вічне життя в Ісусі Христі, нашому Господі» (Римл. 6:23).

СЕРЦЕ БОГА

У Бога серце зіткане з любові,
І сутність Божа – то сама любов.
Вона служити кожну мить готова,
І доказ – Жертва, хрест, пролита кров.

Любов – це милість замість покарання,
Це прощення на місці прокляття.
Любов – це терпеливість і чекання,
Буває довжиною у життя.

Любов... Вона з брудного робить чисте,
Лахміття заміняє на вісон,
Дарує замість сірого барвисте,
Приходить в ясла, залишивши трон.

Любов прості слова кладе на ноти,
Вливає радість в гіркоту сльози,
Утіхи золоті меди солодкі
Дарує в час тривоги та біди.

Любов людину бачить зсередини.
Їй не потрібна зовнішня краса,
Для неї чисте серце – це перлина,
Його молитва – вранішня роса.

Любов'ю Неба дихаю щоденно,
Якщо її не стане – задихнусь.
Любов Христа – моє благословення,
Ім'я величне в неї – це Ісус.

Схиляюсь перед Отчою любов'ю,
І вдячністю наповнена душа,
Відкуплена великою ціною,
Ціною крові Господа Христа.

А. Н.

ВИ ПОКЛИКАНІ ДО СВОБОДИ! —

«Адже ви, брати, покликані до свободи. Тільки б свобода ваша не стала причиною жити по-тілесному, але любов'ю служіть один одному» (Гал. 5:13).

Якщо у вас колись були борги (або ви знайомі з тим, хто має борги), ви знаєте, як це впливає на людину. Коли ви в боргах, ваші гроші, час, ресурси не належать вам: їх постійно забирають у вас, і часто з відсотками.

Ніхто не хоче бути рабом кредитора, проте в кожного з нас є борг, який ми ніколи не зможемо виплатити.

Давньогрецьке дієслово хамартано – «грішити» – означає «промахнутися, не влучити в ціль». Спочатку його використовували для опису стріли лучника, яка не влучила в центр мішені. У стрільбі з лука не мало значення, близька ваша стріла до цілі чи далека від неї. Якщо ви не влучили в центр, ви програли.

У Святому Письмі «ціль» – це стандарт, до якого Бог просить нас прагнути, але всі ми промахаємося. Ми промахаємося, коли віддаємо перевагу егоїзму замість смирення або гніву замість лагідності. Ми промахаємося, коли ми обманюємо, обкрадаємо, обмовляємо, скаржимося чи пліткуємо.

Ми промахаємося, коли принижуємо людей і не підкоряємося Божому наказу любити інших.

Гріх заважає нам стати тими людьми, якими нас хоче бачити Бог. Гріх замикає нас у кільце егоїзму та сорому, а потім знімає з нас відсотки за наші дії в минулому.

Добра новина полягає в тому, що Ісус спас кожного з нас, пожертвувавши Собою за наші помилки. Ми не змогли б виплатити весь борг своїх гріхів, навіть якби прожили мільйон життів, але Він звільнив нас від нього за мить. А оскільки Ісус сплатив наш борг, Він хоче, щоб ми жили вільними людьми.

Коли ми чинимо те, що відокремлює нас від Духа Божого, чи то законницькі дії, чи то беззаконні рішення, ми живемо так, ніби Ісус не звільнив нас. Проте коли ми вирішуємо любити інших, як Христос полюбив нас, це свідчить, що ми цінуємо Його жертву й хочемо прийняти свободу, яку Він здобув для нас.

То як же нам жити вільно? Потрібно прийняти, що зробленого Ісусом було достатньо для нас, і усвідомлення цього наповнить нас любов'ю до Нього!

У міру того, як наша любов до Бога зростає, Його Дух дає нам силу беззастережно любити інших. Замість того, щоб ображатися, Дух дає нам сили прощати. Замість того, щоб завдавати комусь болю, Дух допомагає нам підбадьорювати людей.

ІЗ РОКУ В РІК В ОСІННЮ ПОРУ

Із року в рік в осінню пору
Приходить особливий день,
Коли з акордами пісень
Ми несемо подяку Богу.

Наш храм прикрашений плодами,
І цю гармонію краси
Господні руки подали
Вкраїні щедрими садами.

Великий, Всемогутній Боже,
Це благодать Твоїх небес:
Пшениця, соняшник, овес
І день осінній та погожий.

Не маю права промовчати,
Хай не спиняється хвала!
Співає з вдячності душа
У це Подяки гарне свято.

Благословенні наші сім'ї,
Добром Господь вінчає рік:
Давав, любив, прощав, беріг –
Благословення Божі дивні!

Хвала, хвала Тобі, Владико!
За врожаїв рясні плоди,
За всі поля, лани, сади,
За повні у церквах ряди
Прослався, Господи великий!

Петро Боско

Якби ти ніколи не відчувала болю,
ти б не знала, що Бог – Цілитель.

Якби ти ніколи не була в біді,
ти б не знала, що Бог завжди приходить на допомогу.

Якби ти ніколи не була розбитою,
ти б не знала, що Бог може тебе зцілити.

Якби ти ніколи не долала труднощів,
ти б не знала, що Бог – Спаситель.

Якби ти ніколи не хвилювалася,
ти б не знала, що Бог – Утішитель.

Якби ти ніколи не припускалася помилок,
ти б не знала, що Бог – Отець, Котрий усе прощає.

Якби в тебе ніколи не було проблем,
ти б не знала, що Бог може їх розв'язати.

Якби Бог дав тобі все відразу,
ти б ніколи не навчилася це цінувати.

Якби ти мала всю силу й владу,
ти б не навчилася залежати від Господа.

ЯКБИ ТИ НІКОЛИ НЕ ВІДЧУВАЛА БОЛЮ

Якби твоє життя було ідеальним, ти б думала, що всього досягла сама, а насправді ж потребуєш Бога, свого Творця й Отця, більше, ніж повітря.

«Щоб ти не сказав у серці своїм: "Сила моя та міць моєї руки здобули мені цей добробут". І будеш ти пам'ятати Господа, Бога свого, бо Він Той, що дає тобі силу набуту потугу» (П. Зак. 8:17, 18).

ДЛЯ ТЕБЕ, ХРИСТІЯНИНЕ!

«Він чинить суд сироті та вдові, і любить прихो́дька, щоб дати йому хліба й одєжу. І будете ви любити прихो́дька, бо прихो́дьками були ви самі в єгипетськім краї» (П. Зак. 10:18, 19).

Покажи любов Бога через діла милосердя прихो́дькам (біженцям, переселенцям), які живуть поряд з тобою. Молися про те, щоб через тебе Добра звістка досягла тих, хто гине без неї.

Дізнавшись про Христа через милосердя, доброту та допомогу від Його послідовників, ці люди краще, ніж будь-хто інший, зможуть розповісти про Нього своїм землякам.

МАМО, Я В ОКОПІ

Мамо, я в окопі, нас знову обстріляли.
Є ранені, та Бог мене зберіг.
Я чув, що церква молиться за мене,
Ти їм скажи: я теж молюсь за них.

Ми з хлопцями сьогодні, вставши зранку,
Молилися до Бога, хто як вмів.
І кожний день я згадую домівку,
Дорогу, по якій колись ходив.

Я чув, що ви молилися за мене.
Не опускайте руки – Бог живий!
До нас ракета щойно прилетіла,
Та не зірвалась, був лиш тільки шум.

А знаєш, я навчився цінувати
Те, що колись буденністю було.
Поглянувши вночі в прекрасне небо,
Я просто плакав, я відчув тепло.

Вночі сьогодні снайпер працював,
Та кулі дивом збоку пролітали,
«Це збіг обставин», – тихо хтось сказав.
Я твердо знав, що це молитва мами.

А як там тато, чи нормально все?
Скажи йому, що буде усе добре:
Я повернусь вночі, а може, вдень,
Коли настане в нашім краї спокій.

А як сестра, напевно, підросла вже?
Від мене передай ти їй привіт,
Вона за мене теж переживає.
Скажи: все добре. Хай спокійно спить.

А знаєш, я повірив, що є чудо,
Коли в кільці ми замкнені були,
Тоді молитва лінула до Неба,
Я з Богом в тій молитві говорив.

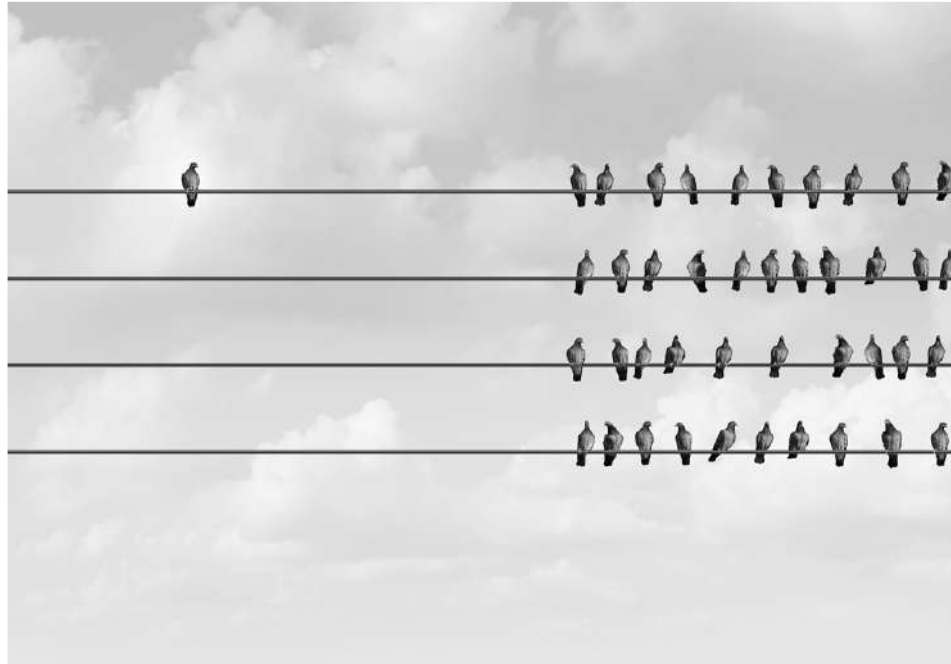
І в той момент невидимії руки
Нас вивели, не знаєм навіть як...
Хвалою переповнювалось серце,
Я знав, що церква молиться за нас.

Тут, на війні, я бачив вже багато...
Та Бог нас береже – ми ще живі!
Тому прошу, продовжуйте молитись,
Щоб спокій був, настали мирні дні!

А ми сьогодні з хлопцями молились
Сердечно й просто, так, як хто умів,
Щоб ця війна вже швидше закінчилась
І щоб усі вернулись до домів.

Щоб жінка знов зустріла чоловіка,
Щоб матері побачили синів,
Щоб діти обійняли свого тата,
А Бог війну скоріше зупинив!

Долайчук Віталій

БУНТАР БЕЗ ПРИЧИНИ

«О, коли б їхнє серце було їм на те, щоб боялись Мене й пильнували всіх Моїх заповідей по всі дні, щоб було добре їм та синам їхнім навіки!» (П. Зак. 5:29).

«Бунтар без причини» – так називається американський фільм 1955 року. Головний герой Джим Старк – підліток, який відчайдушно прагне свободи. Він заперечує норми, установлені в суспільстві, тому часто потрапляє в конфліктні ситуації. Персонаж вирізняється волелюбністю, яка виявляється в протесті проти законів.

Та як насправді закон і свобода суперечать одне одному? Що означає бути вільним?

Для Джима Старка свобода – це відсутність будь-яких обмежень. Для декого – можливість жити за покликом серця. Американський письменник Ерік Хоффер, нагороджений Президентською медаллю Свободи*, сказав: «Для деяких свобода – це право робити те, що хочеться. Для більшості ж це право не робити те, чого не хочеться».

Свобода асоціюється з опором владі та контролю, а найбільше –

зі свободою вибору. Та часто люди, прагнучи свободи, потрапляють у рабство власних бажань, апетитів і всездозволеності. Знаменитий Бенджамін Спок ратував за потурання дітям і відсутність обмежень, але це не тільки не принесло незалежності й свободи, а й призвело до молодіжної анархії в подальші десятиліття, а також до невпевненості та проблем із самовизначенням у мільйонів молодих людей.

Правила, які передбачив Бог, ґрунтуються на вічній мудрості. Його мета – зробити своїх дітей щасливими. Біблійний вірш пояснює, навіщо Господь дав закони та правила. Якби люди дотримувалися всіх заповідей, то жили б у добробуті. Ісус сказав: **«Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб над міру мали» (Івана 10:10).**

Подумай сьогодні про те, навіщо Бог дав закони та поради щодо здоров'я. Він, люблячий Отець, бажає Своїм дітям добробуту, хоче бачити, як вони розвиваються в усій повноті. У нас є право вибору, і треба застосувати його правильно – вивчати та дотримуватися Божественних приписів. Тоді ми зможемо сказати: **«І буду ходити в широкості, бо наказів Твоїх я шукаю» (Псал. 119:45).**

* Президентська медаль Свободи – одна з двох вищих нагород США для цивільних осіб, яку вручають за рішенням Президента США. Медаллю Свободи нагороджують людей, які «зробили вагомий внесок у безпеку та захист національних інтересів США, у підтримку миру в усьому світі, а також у суспільне та культурне життя США та світу».

Святий Дух не працює з людьми, які гострі на язик і люблять критикувати інших.

Несприятливі обставини мають спонукати до твердої рішучості їх перемогти. Подолання однієї перешкоди додасть більше сили й мужності рухатися вперед. Рішуче прямуйте в правильному напрямку, тоді обставини стануть вашими помічниками, а не перешкодами.

Війна виснажила людей фізично, морально, емоційно. Війна втомила. І багато хто навіть несвідомо хоче перекласти свої емоції на інших. Це може виявлятися і в дописах у соцмережах, і в словах, адресованих вам особисто. Не піддавайтеся, коли вас намагаються втягнути в сварку чи в будь-який негатив. Сім разів подумайте, перш ніж відповісти. Якщо можете, стримайтеся, особливо коли емоції виражають рідні люди. Іноді краще змовчати, ніж посваритися. Хай Божа мудрість допомагає вам. **«Знайте, мої улюблені брати: кожна людина нехай буде швидкою до слухання, стримана в словах, повільна на гнів» (Якова 1:19).**

АВТОР БІБЛІЇ

Якось двох різних людей – професійного декламатора і пастора – попросили прочитати з Біблії псалом 23. Коли декламатор прочитав псалом, усі аплодували. А коли псалом прочитав пастор, усі плакали.

Тоді в декламатора запитали: «Чому така різна реакція на один і той самий псалом?» І він відповів: «Я знаю текст, а він – Автора».

Дуже важливо особисто знати Автора Біблії. Це багато що змінює.

У моїй голові були тільки одні слова: «Боже, допоможи».

Я ще декілька годин не дізнавалася свої бали, а лише молилася. Бо знала: навіть якщо оцінка вже стоїть, для Бога немає нічого неможливого, Він може все змінити. Чомусь я наважилася просити саме про 174 бали. До останнього не вірила, що це можливо. Які 174, коли на пробному тестуванні був 141?! Однак я просила. Коли наважилася переглянути результати, була приголомшена. Не знаю, що дивовижніше: такий високий для мене бал чи те, що було зазначено саме те число, про яке я молилася.

Господь – наш люблячий Отець, Він бажає нам допомагати. Однак чи готові до цього ми? Чи хочемо ми отримати Його підтримку? У Луки 11:10 Господь дає нам обітницю: коли ми просимо щось у молитві, Він, звичайно, це дасть, а можливо, ще більше й краще, ніж ми очікуємо. Якщо Бог каже «ні», то це означає лише одне: те, що ми просимо, не є для нас найкращим. У такому разі Його відмова – це краще, ніж задоволення нашого прохання. Не припиняйте молитися, будьте наполегливі. Господь бажає нам допомогти.

Марія Вабіщевич

БАЛИ ВІД БОГА

«Бо кожний, хто просить, – одержує; і хто шукає, – знаходить, а тому, хто стукає, – відчиняють» (Луки 11:10).

Хочу розповісти невеличкий досвід, як Бог відповів на мою молитву. Минулого навчального року я готувалася до ЗНО. Можна уявити, якою важливою й відповідальною була для мене ця подія. Протягом усього року я наполегливо навчалася, хоч деякі предмети все ж таки давалися нелегко. Одним з таких була англійська мова. За місяць до іспиту я не змогла прийти на пробне тестування, тому що його призначили на суботу, але наступного дня написала

його вдома й віднесла репетиторові на перевірку. Результати були невтішними: лише 141 бал із 200. Я ще більше стала готуватися й молитися.

Була вражена, наскільки Господь допоміг мені заспокоїтися на іспиті, а я про це дуже просила. Проте найцікавіше трапилося вже під час очікування результатів, майже через два тижні після іспиту. Протягом цього періоду я читала книгу Мелоді Мейсон «Отважтесь просити о большем», у якій ішлося про силу молитви й те, що Богві приємно, коли ми просимо Його про більше. Уранці я побачила повідомлення однокласників, у яких вони ділилися своїми балами з англійської мови.

«Роблячи добро, не втрачаймо запалу, бо свого часу пожнемо, якщо не ослабнемо» (Гал. 6:9).

«А Тому, Хто силою, яка діє в нас, може зробити значно більше всього, що ми просимо або दुмаємо, – Йому слава...» (Ефес. 3:20, 21).

Не припиняйте молитися, бо молитва до Бога – це потужна зброя під час важких випробувань, з якими ми стикаємося в житті.

Це не благословення, якщо вам довелося згрішити, щоб щось отримати.

Якщо Бог живе у вашому серці, це обов'язково відобразиться у ваших очах, усмішці, думках, словах і вчинках.

Я починаю новий день з вірою, знаючи, що Ти, Господи, є моя сила та перемога.

«Правдивий друг любить за всякого часу, в неволі ж він робиться братом» (Прип. 17:17).

Псалом 120

¹ Я кликав до Господа в горі своїм, – і Він мене вислухав, –

² Господи, визволь же душу мою від губи неправдивої, від язика зрадливого!

³ Що Тобі дасть, або що для Тебе додасть лукавий язык? –

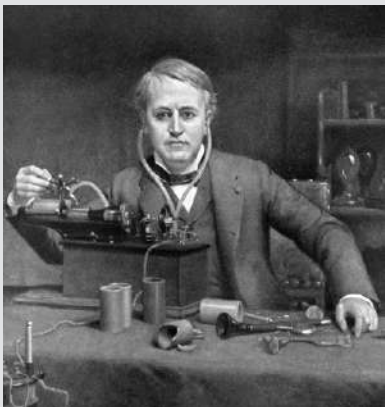
⁴ Загострені стріли потужного із ялівцевим вугіллям!

⁵ Горе мені, що замешкую в Мешеху, що живу із шатрами Кедару!

⁶ Довго душа моя перебувала собі разом з тими, хто ненавидить мир:

⁷ я – за мир, та коли говорю, то вони – за війну!

УСУПЕРЕЧ РЕАЛЬНОСТІ

Якось юний Томас Альва Едісон прийшов додому зі школи й сказав своїй мамі:

— Мій учитель попросив віддати цей лист тобі. Особисто в руки.

Мама взяла листа, розгорнула й прочитала. Її очі зволожилися. Вона з любов'ю поглянула на Томаса й почала читати йому вголос: «Ваш син — геній. Наша школа надто низького рівня для нього. Пропонуємо Вам знайти гідних учителів і перевести його на домашнє навчання».

Минуло багато років. Томас Едісон став одним з найвизначніших винахідників XIX століття. Невдовзі його мама померла. Одного дня він переглядав старі сімейні речі й натрапив на той самий лист. Едісон дбайливо взяв його до рук і прочитав: «Ваш син — розумово відсталий хлопчик. Ми вважаємо, що він не здатний навчатися в нашій школі. Рекомендуємо Вам перевести його на домашнє навчання».

Едісон довго плакав. А коли нарешті заспокоївся, зробив запис у щоденнику: «Томас Альва Едісон був розумово відсталою дитиною, але завдяки своїй матері став одним з найвідоміших винахідників століття».

Дуже важливо мати поруч людину, яка допоможе словом і ділом, підтримає й скерує. А ще важливіше — самому бути такою людиною.

БІБЛІЯ ЗБЕРЕГЛАСЯ НЕУШКОДЖЕНОЮ ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ДІМ ЗГОРІВ ДОТЛА

Валентина Мелентьєва, яка мешкає в Норвегії, безпорадно спостерігала, як догорав її будинок, попри всі зусилля рятувальників. Її не було вдома, коли спалахнула пожежа. Жінка в цей час перебувала в Центрі здорового способу життя в сусідньому місті Конгсберзі.

Коли Валентина приїхала додому, вогонь ще не загасили. Вона стояла на вулиці з родиною та друзями. По її щоках текли сльози. Жінка була вдячна Богові, що її сім'я не постраждала, але все майно було знищене.

Валентина Мелентьєва виросла в місті Клайпед у Литві. Родина

була православною. У 45 років, переживаючи непростий період життя, жінка познайомилася з Іриною, яка розповіла їй про Бога. Тоді Валентина вперше взяла до рук Біблію, а невдовзі, 2004 року, приєдналася до Адвентистської церкви в Клайпеді. Там вона отримала в подарунок нову Біблію, яка стала її найціннішим надбанням.

Через кілька років жінка переїхала до Норвегії. Оскільки її Біблія мала вже доволі пошарпаний вигляд від щоденного дослідження Божої волі, Валентина попросила палітурника зробити для неї красиву шкіряну обкладинку.

Після пожежі, коли рятувальники нарешті дозволили увійти на згоріше, син Валентини ходив по залишках будівлі, не полишаючи надії знайти бодай щось цінне. А жінка тим часом молилася й потай сподівалася, що її дорогоцінна Біблія таки вціліла.

І коли її син повернувся з практично неушкодженою Біблією в руках, Валентина була приголомшена, сльози текли по її щоках від радості.

«Дивовижно, що робить любов Бога, щоб зберегти для нас найважливіше», — сказала жінка.

Якщо Бог — твій Отець, чому ти живеш, як сирота?

Як маленька дірочка визначає рівень води у великій діжці, так твоя слабка, а не сильна сторона життя визначає твій духовний рівень.

Що далі суспільство віддаляється від правди, то більше воно ненавидить тих, хто її говорить.

Джордж Орвелл

Кожен ділиться тим, що є в його серці

Одного разу її запитали: «Чому ти відповідаєш їм добром, адже вони ображають тебе, говорячи неприємні слова?!»

Вона відповіла: «Кожен ділиться тим, що є в його серці».

«Добра людина з доброго скарбу свого серця виносить добро, а погана — зі злого скарбу свого серця виносить зло, бо чим переповнене серце, те промовляють уста!» (Луки 6:45).

Я хочу говорити про Нього

«Господь же мені відказав: "Не кажи: „Я юнак“, бо ти підеш до всіх, куди тільки пошлю Я тебе, і скажеш усе, що тобі накажу"» (Єрем. 1:7).

З дитинства я дуже любила цей текст. Завжди й усюди відчувала себе маленькою: у сім'ї була молодшою, у класі теж, навіть на зріст завжди була «малою», часто соромилася говорити зі старшими чи публічно виступати. Проте все змінилося після того, як мені прочитали історію Єремії. Текст Єрем. 1:7 став для мене особливим.

Ні, я не стала диктором і не почала бігати з плакатом «Ісус спас мене!» Я досі боюся й соромлюся, але знаю, що мій Бог – великий Бог! Він мудріший і значно сильніший, ніж усі мої проблеми та страхи.

Із цією думкою я почала говорити про Нього людям. І тепер маю стільки досвідів, віри та друзів, що словами не передати. Мене більше не лякає думка, що я якась не така. Нехай не ідеальна, але я хочу й буду говорити про свого Творця. Я не можу мовчати про Того, Хто витягнув мене з прірви й зараз дбайливо веде за руку стежкою життя.

О, Господи! Осінь в моєму житті
З негодою, з теплими днями,
В пейзажах з'явилися мазки золоті,
Душа збагатилася знаннями.

Назустріч зимі по стежині іду,
Навкруг хризантем оксамити...
Я знаю, що Ти у моєму саду
Шукатимеш плід соковитий.

Бо осінь на землю несе врожаї
Дарів, на смаки неповторних,
Вони в розмаїтті чудовим своїм
Примножують сили людей всіх.

Чи зможеш Ти з радістю, Боже, знайти
Плід Духа Святого, плід віри:
Діла милосердя, діла доброти,
Любові, терпіння та миру?

Чи вірність завітам Твоїм зберегла,
Чи світлом була в цьому світі?
Ти знаєш усе. Тобі честь і хвала,
Бо всі мої вади покриті.

Поніс мої немочі, слабкості Ти,
Надію дав замість відчаю,
За мене життям на хресті заплатив,
Тому я Тебе величаю.

Віра Омельчук

Якими б маленькими, неідеальними та незначними ми самі собі не здавалися в цьому величезному світі, де я – лише одна з восьми мільярдів людей, ми важливі для нашого Господа. Необов'язково ми маємо бути високого зросту чи повнолітніми. Не слід чекати досягнення певного рівня святості, щоб нести в цей світ світло та надію.

Як багато відомих нині проповідників і євангелістів були цілком готові до цього служіння? Думаю, одиниці... Річ не в них, а в Ньому!

У Біблії ми бачимо, що Бог закликав до служіння зовсім не ідеальних людей: грішних, занепадлих і навіть зневажених суспільством. Він закликав скромних, непоказних і тихих, які зовсім не вміли говорити, але Він їх навчав! Мойсей – яскравий приклад. Наш Господь закликає тих, хто відчув Його любов на собі й може розповісти про Нього.

Сьогодні Бог закликає тебе! Стань для когось світлом – розкажи сусідові, колезі чи однокласникові про те, Ким є для тебе Христос! Іди й не бійся, будь світильником Господа – світи!

Інета Дробиленко

Усмішка не завжди означає, що людина щаслива. Іноді вона свідчить про те, що людина духовно сильна.

«Так само і Син Людський – прийшов Він не для того, щоби служили Йому, а щоби послужити й віддати Свою душу як викуп за багатьох!» (Матв. 20:28).

ПРИЙМАЄМО ВАЖЛИВІ РІШЕННЯ

Здатність приймати правильні рішення надзвичайно важлива, особливо посеред болю, страждань, розчарування чи збентеження. У таких ситуаціях зробити правильний вибір буває непросто. Наша гріхозна природа спонукає нас піти шляхом найменшого спротиву. Проте саме в такі моменти правильне рішення може змінити все. Щоб пожнати добрі плоди у своєму житті, необхідно сіяти добрі вчинки, навіть коли цього зовсім не хочеться.

Я не втомлююся дивуватися з того, наскільки добре Ісус розуміє наш стан. Коли Він став Людиною, Йому довелося зіткнутися з тими самими переживаннями та розчаруваннями, з якими доводиться мати справу всім нам. У Нього теж виникала спокуса здатися й вибрати легкий шлях, але Він подолав її та зробив правильний, хоч і дуже важкий вибір.

Коли ми слабшаємо й втрачаємо рішучість, нам необхідно пам'ятати й вірити, що Бог, Котрому ми служимо, знає, який шлях ми долаємо. Він хоче допомогти нам і подарувати Свою благодать. Тому, приймаючи складне рішення, пам'ятайте, що ви не самі.

Якщо ви опинилися в стресовій ситуації або зневірилися настільки, що готові опустити руки, згадайте, що Бог поряд з вами, Він чудово розуміє, як ви себе почуваєте. Знайдіть у собі сили приймати важкі, але правильні рішення з Його допомогою.

У природі буквально нічого не цвіте цілий рік, тому не вимагайте цього від себе. Дозвольте собі відпочити.

ПЛІД СВЯТОГО ДУХА

Твоє серце – таємничий сад.
Мешкає, працює в нім Дух Божий,
Скарб чеснот плекає благодать,
Щоб на Небеса твій сад був схожий.

Вона – найбільший скарб, найперший плід.
Без неї мертві всі слова всіх мов,
Бо нею Бог і сотворив наш світ,
І викупив його. Цей плід – ЛЮБОВ.

Бува зростає гріх, немов бур'ян,
Приносить сум, тривоги, заздрість,
Та Дух Святий у серці християн
Викохує солодку й світлу РАДІСТЬ.

Вітрів чимало приліта до нас,
Тому найглибше ти пускай коріння –
І визріє тоді в потрібний час
Терпкий, але корисний плід –
ДОВГОТЕРПІННЯ.

Від суєти давно стомився світ –
Тривоги й клопоти затягують у вир,
Але звисає зі слухняних віт
Христовий дар – Господній МИР.

У мороці без неї світ потоне,
Від злості все охопить марнота.
Її нам треба тонни, тонни, тонни!
Цей плід коштовний – Божа ДОБРОТА.

Воно поранення усі лікує,
Діла його крокують у безсмертя,
Добро без нього зовсім не смакує –
Таке важливе перед Богом МИЛОСЕРДЯ.

Є від лукавих стріл надійний щит,
Лиш має бути віддана і щира.
Як золото, нехай вона блищить,
Перлина саду Божого – це ВІРА.

Її гордість досягати заважає,
Проте без неї неможлива праведність.
Цей плід блаженством Сам Господь вважає:
Успадкує землю тиха ЛАПДНІСТЬ.

«Усе мені можливо!» – до сваволі
Один лиш крок, а гріх – поганий гість,
Коли спокус чигає скрізь доволі,
Нам є від Духа плід чудовий –
СТРИМАНІСТЬ.

Твоє серце – таємничий сад.
Мешкає, працює в нім Дух Божий,
Плід чеснот плекає благодать,
Щоб на Небеса твій сад був схожий.

Зоряна Живка

ВІТЕР З ПУСТЕЛІ

Вісники один за одним схи-
лялися перед своїм па-
ном: напади кочівників
і раптові стихійні лиха повністю
знищили його майно – усе за день.
Від багатства залишилися «улам-
ки». Та найважчим ударом виявив-
ся останній: «Діти... Твої діти... Сім
синів і три доньки... Великий вітер
надійшов з пустелі, і дім упав...»

Клубок підступив до горла, гру-
ди закам'яніли: «Що завгодно, тіль-
ки не це... Я щодня про них мо-
лився... Приносив жертви. Вірив.
Благословляв. Чому?! За що?!
Навіщо?! Що це за вітер з пустелі,
що виник з порожнечі й порожне-
чу залишає?!»

Це ми з вами знаємо повну
версію описаних подій і з висо-
ти тисячоліть дивимося на те, що

залишилося прихованим від го-
ловного героя. У духовному світі
відбувся діалог: розмовляли Бог і
диявол, зійшлися добро і зло, а в
центрі всесвітньої битви опинила-
ся одна людина, її серце, думки та
рішення.

Однак Йов про це не здогаду-
вався. Усе, що він бачив, – лише
ланцюг трагічних подій, які зруй-
нували його життя. А ще – ката-
строфічну невідповідність між
тим, у що він вірив і що зрештою
отримав.

У такі моменти в нас виникає
безліч запитань: «Якщо Бог є лю-
бов, то чому Він це допустив?
Чому не втрутився, не врятував?
Де Він був цієї миті? Урешті-решт,
чому це сталося саме зі мною?»
Однак чесний прояв емоцій – це

ще не нарікання. Запитувати
Творця і звинувачувати Його –
різні поняття. Головне – що буде
далі? І що ми зробимо, коли не
отримаємо відповідей?

**«Закрите те, що є
Господа, Бога нашого,
а відкрите – наше та на-
ших синів аж навіки»
(П. Зак. 29:28). Бог ніколи
не обіцяв роз'яснити нам
усі таємниці. Проте Він
сказав, що завжди буде
поруч, особливо коли
нам боляче.**

Диявол зазнав краху. Йов відмо-
вився зректися свого Творця, за-
лишився вірним йому і в радості,
і в горі, і в достатку, і в злиднях,
а згодом отримав удвічі більше,
ніж утратив.

Однак найціннішим
надбанням став новий
рівень його стосунків
з Богом: **«Тільки по-
слухом уха я чув був
про Тебе, а тепер
моє око ось бачить
Тебе...» (Йова 42:5).**
Це те, чого не купиш
за гроші, не виміняєш
за золото. Пізнати
Господа можна лише
особисто, але для цьо-
го потрібно пройти з
Ним певний шлях.

ГОСПОДЬ ДАЄ ВИБІР КОЖНОМУ З НАС! А ЩО ОБЕРЕШ ТИ?

**«Ось, сьогодні я даю перед вами благословення й прокляття:
благословення, коли будете слухатися заповідей Господа, Бога
вашого, які я наказую вам сьогодні, і прокляття, якщо не будете
слухатися заповідей Господа, Бога свого, і збочите з дороги, яку я
наказую вам сьогодні, щоб ходити за іншими богами, яких ви не
знали» (П. Зак. 11:26–28).**

АННА

«І сказав їй чоловік її Елкани: „Анно, чого ти плачеш і чому не їси? І чого сумне твоє серце? Чи ж я не ліпший тобі за десятьох синів?“» (1 Сам. 1:8).

В Анни були очевидні ознаки депресії. У Біблії сказано, що вона гірко плакала, не їла, сумувала серцем і була скорбна духом (див. 1 Сам. 1:7, 8, 10). Причиною слугувало їй безпліддя (вірш 5), ганьба для будь-якої єврейської жінки того часу. До того ж Пеніна, друга дружина Елкани, у якої були діти, принижувала Анну за те, що Господь не давав їй дітей (вірш 6).

Душевний біль Анни не був зумовлений її гріхами – вона постає перед нами жінкою побожною, благочестивою, близькою до Бога. Е. Уайт пише: «Анна була вельми набожною жінкою. Лагідна й скромна, вона вирізнялась неабиякою ревністю та глибокою вірою» (Патріархи і пророки. С. 551). Елкани ж виявив нестачу віри, вирішивши взяти другу дружину заради продовження роду, і це не принесло щастя сім'ї.

Анна – приклад доброчесної жінки, яка страждала від депресії, не маючи за собою провини. Дехто думає, що емоційні розлади трапляються, коли людина віддаляється від Бога й не має віри, але це далеко не завжди так.

Анна – доказ цього. Господь закликає нас замість того, щоб судити й погіршувати стан стражденної людини, простягнути їй руку допомоги, як це зробив Ілій, дізнавшись про горе Анни.

А ще важливіше те, що Анна у своєму тяжкому стані звернулася до Бога й молилася, виливала біль душі, гірко плакала. Її молитви виявилися не даремними, адже народився Самуїл – один з найвидатніших пророків Ізраїлю. Анна здолала свій пригнічений стан, і це очевидно з її подячної молитви, сповненої тріумфу та урочистості, хвали Господу, визнання Його сили:

«Звеселилося Господом серце моє, мій ріг став високим у Господі! Розкрилися уста мої на моїх ворогів, бо радію з спасіння Твого!» (1 Сам. 2:1).

Якщо ваше серце наповнене зневірою та смутком, молитесь Богові навіть зі сльозами та гіркотою, як Анна. Він здійснить диво у вашому житті, як і в житті цієї вірної жінки.

ЗОНА КОМФОРТУ

«Зона комфорту» – термін досить поширений, хоч слово «комфорт» багато хто тлумачить неправильно. Комфорт – це зазвичай щось зручне та приємне. Однак поняття «зона комфорту» означає трохи інше: це ситуація, у якій тобі все знайоме й ти знаєш, як діяти. Це зовсім не свідчить про те, що в зоні комфорту має бути добре. Має бути зрозуміло та звично.

Якщо в дитинстві людина постійно відчувала пресинг із боку близьких, часто переживала негативні моменти, то для неї це стає нормою. У дорослому житті їй буде звичним той стан, коли вона хвилюється, коли їй погано. Тобто вона в зоні комфорту, тому що їй так зрозуміліше та звичніше.

Якщо зона комфорту – це страждання, то люди підсвідомо шукатимуть способи, як постраждати. Хоч свідомо їхньою метою є спокій, цікава робота, добрі взаємини, проте це лежить поза зоною комфорту страждальців.

Важливо зрозуміти це й припинити отримувати задоволення від страждання, якщо хочеться вийти із зони комфорту, але це ніяк не вдається.

Ворог атакує вразливі точки. Захищай і зміцнюй свої слабкі місця!

«Хто відплачує злом за добро, – не відступить лихе з його дому. Почин сварки – то прорив води, тому перед вибухом сварки покинь ти її!» (Прим. 17:13, 14).

Потрібно завжди з обережністю судити про мотиви інших людей, адже цим ти видаєш свої особисті.

Джуліан Ассанж

Гріх – це розрив взаємин з Богом, гордовита претензія на власну самодостатність і незалежність від Нього.

Євген Зайцев

У ЩАСЛИВІ ХВИЛИНИ ХВАЛИ БОГА

У щасливі хвилини хвали Бога.
У тяжкі хвилини шукай Бога.
У тихі хвилини поклоняйся Богові.
У хвилини болю довіряй Богові.
Щохвилини дякуй Богові!

СВОБОДА ВІД ЗНЕВІРИ

Кирилові було 26 років, коли в нього виявили рак третьої стадії. Йому вирізали третину кишківника. Далі була хіміотерапія, яка не гарантувала ні поліпшення стану, ні того, що він проживе довше ніж п'ять років. Проте Кирило вирішив змінити спосіб життя. Вегетаріанський раціон прийшов на зміну гамбургерам та шашлику; трав'яні настої, сауна та фізичні вправи поліпшили кровообіг; вітаміни зміцнили організм. А головне – Кирило черпав сили зі Святого Письма для того, щоб боротися далі. І з Божої милості через деякий час він здолав смертельну недугу.

Світ сповнений болю. Людство хворіє та слабшає. Стрес, забруднення довкілля, трансгенні продукти підривають наше здоров'я. Якщо до цього додати шкідливі звички та спадковість, то ймовірність захворіти зростає в рази. Однак ми не повинні зневірятися. Христос виявляє Свою цілющу силу й сьогодні, як це було, коли Він ходив Галилеєю.

Чому ми не просимо про виконання Його обітниць, щоб звільнитися від хвороб? Чому не використовуємо ліки, які Він пропонує для відновлення? Суть Євангелія полягає в повному зціленні – духовному, психічному та фізичному. Спаситель бажає, щоб ми скористалися Його силою.

Багато хто може відновити здоров'я або зберегти його, якщо користуватиметься Божими ліками, які Він дає нам через природу. Вода, фізичні вправи, чисте повітря, здорове харчування, сонце, помірність, відпочинок і довіра Богові – найкращі засоби для збереження та відновлення здоров'я.

Усі можуть скористатися цими ліками та поліпшити свій стан, але не всі зцілюються повністю. Апостол Павло, який силою Божою uzдоровлював людей, не зцілювався від своєї хвороби. У своїх посланнях він згадує про **«колючку в тілі»** (див. 2 Кор. 12:7, 8), від якої він тричі просив Господа звільнити його, але отримав відповідь: **«Досить тобі Моєї благодаті: адже Моя сила виявляється в немочі! Тому краще радо буду хвалитися своїми немочами, щоб оселилася в мені сила Христа»** (вірш 9).

Безперечно, Христос є Джерелом здоров'я та сил, проте Його шляхи незбагненні. Звісно, християнин бажає бути здоровим, але Господь може сказати нам, що для нас досить Його благодаті. Усвідомлюючи свою неміч, ми можемо очікувати, що Його сила в повноті виявиться в нас.

«Ось Я йому вирощу шкурку на рані, й дам ліки, та їх uzдоровлю, і відкрию багатство спокою та правди для них!» (Єрем. 33:6).

ДОВІРЯЙ

Люди, схильні до депресії, звикли мислити негативно, перебільшувати небезпеки та уявляти найгірші варіанти розвитку подій. Наприклад, дружина телефонує своєму чоловікові, а той не відповідає, і її відразу охоплює передчуття катастрофи. Вона думає, що трапилося щось жахливе – серцевий напад чи нещасний випадок. Або чоловік дізнається, що на його підприємстві погіршилися

фінансові справи, і доходить висновку, що буде скорочення кадрів і він опиниться в списку звільнених.

Біблія неодноразово закликає нас довіряти Господу, можливо, тому, що це одна з головних потреб людини. У Слові Божому сказано: **«Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!»** (Прим. 3:5). Єврейське слово «біна», перекладене як

«розум», може означати ще й «розуміння, знання». Тобто людина здатна аналізувати, логічно мислити, бути обізнаною й розумною, але цього недостатньо. Біль, страждання та безглуздість цього світу потребують цілковитої довіри Богові.

Довіра Небесному Отцеві – найкращий шлях запобігти депресії та подолати її. Обставини, у яких ви перебуваєте, можуть бути тяжкими й погіршувати ваш стан: серйозна хвороба, втрата роботи, розлучення, особисті та професійні невдачі. Якщо у вас багато проблем і турбот, промовляйте з вірою: **«Того дня, коли страх обгортає мене, я надію на Тебе кладу, – я в Бозі хвалитиму слово Його, на Бога надію кладу, й не боюся»** (Псал. 56:4, 5). **«Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь – то надія його!»** (Єрем. 17:7).

Любити – це не робити боляче. Ні в гніві, ні під час образи, ні в нападі люті. Любити – це охороняти чисте серце не тільки від зовнішнього світу, а й від себе – своєї злості, свого поганого настрою та роздратування. Любити – означає берегти!

Сім'я – це щастя, яке зростає щоденно.

Щоб пожинати добро, потрібно його сіяти!

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ОСОБЛИВИХ ЧОЛОВІЧИХ І ЖІНОЧИХ ПОТРЕБ

Вона потребує опіки, він – довіри (віри в його здібності).

Вона потребує розуміння, він – прийняття таким, яким він є.

Вона потребує поваги, він – вдячності.

Вона потребує відданості, він – захоплення.

Вона потребує визнання, він – схвалення.

Вона потребує зміцнення впевненості, він – заохочення.

ВАНТАЖ ПОСТІЙНО ГРАБУВАЛИ, АЛЕ ДОПОМОГА ДО ЛЮДЕЙ УСЕ-ТАКИ ДОХОДИЛА

Історія української сім'ї, яка півтора місяця перебувала в окупації на Чернігівщині.

Ігор, Олена та троє їхніх дітей (14, 10 та 1,5 року) мешкали в Чернігові. 24 лютого 2022 року вони, як і більшість українців, прокинулися від виття сирен і вибухів. Незабаром зателефонував друг Ігоря й повідомив, що почалася війна, а також просив позичити машину, щоб вивезти сім'ю, бо знав, що в Ігоря було декілька автовок.

Коли минув перший шок, треба було вирішувати, як діяти далі. Старші діти в цей час були в селищі Понорниця, що майже за декілька десятків кілометрів від кордону з Росією. Вони поїхали туди як літературні євангелісти з підлітковим клубом «Слідопит».

Батьки почали вирішувати, як забрати дітей. Із Чернігова туди їхати не менш ніж дві години. Олена зателефонувала на автовокзал, але їй відповіли, що автобуси не виходять на лінію. Потім зв'язалася з пастором, який керував цим клубом, і він запропонував забрати дітей самостійно, але Олена відповіла: «Це неможливо, нехай тоді вони залишаються під вашою опікою».

Через деякий час пастор повідомив, що знайшов мікроавтобус і всі діти виїхали до Чернігова. Потім стало зрозуміло, що це було правильне рішення, бо якби Ігор поїхав за дітьми сам, то не повернувся б: один із мостів за цим напрямком був підірваний.

Тепер Олена із жахом думає, що б вона робила сама з маленькою дитиною на руках в оточеному місті, ховаючись від обстрілів у підвалах.

Доки чекали дітей, вирішили їхати до матері Ігоря в селище Михайло-Коцюбинське. Це недалеко від міста, але в будь-якому разі в селі легше пережити цю навалу. У них була впевненість, що скоро небезпека мине й усе налагодиться.

Приблизно опівдні приїхали діти, і сім'я вирушила в селище, де не планувала затримуватися надовго. Проте час було втрачено: доки вони доїхали, російські війська вже були всюди, поставили блокпости й мінували дороги. Так вони й залишилися в селищі на час окупації – півтора місяця. Незважаючи на нищівні обстріли Чернігова, росіяни отримали відсіч і пішли далі на Київ. У селищі Михайло-Коцюбинському була ротційна база окупантів, сюди постійно заходили колони солдатів і техніки, а через деякий час їх змінювали інші.

Спочатку Ігор з односельцями намагалися вести підрахунок ворожої техніки, але потім збилися з ліку. Надсилали своїм геомітки з розташуванням окупантів. Ворог теж був кмітливий, і дуже скоро селищем пішли солдати з обшуками. Шукали смартфони, планшети та іншу техніку, яка могла передавати фото та відеоматеріали.

Почалися арешти. Ті хлопці, які, не ховаючись, знімали ворожу техніку, дуже швидко зникали, живими їх уже не бачили. Потім зник

Інтернет і мобільний зв'язок. Діти відшукали місця, де можна було іноді спіймати слабенький сигнал, – на горищі будинку та в одному куточку городу. Так вони повідомляли близьким, що живі, і дізнавалися, що відбувається в інших місцях.

Через деякий час зникло електропостачання. Оскільки селище було базою ворожої техніки, то обстрілів з боку окупантів було небагато, прилітало тільки від наших у відповідь. Однак від цього було не легше. Коли солдати напивалися, вони влаштовували собі таку розвагу – стріляти над головами людей на вулиці або з танків по будинках. Одного разу після такої «забави» під завалами загинуло декілька людей. Цілили з танка по школі, де перебували жінки та діти. Коли селяни запитали російських військових, навіщо вони це роблять і як з-під завалів дістати загинувших, солдати дали БТР, щоб витягнути трупи, і відповіли, що це «було ненавмисно».

З продуктами ситуація дедалі ускладнювалася. У перший день війни в магазинах розкупили все, залишки розграбували окупанти. Коли з'їли награване, пішли обшукувати домівки, забирали переважно м'ясну консервацію та горілку. Заходили в будинки, де було комфортніше, виганяли господарів і залишалися на ночівлю.

Поводилися по-різному. В одному заможному домі розбили все: вікна, двері, техніку, на стінах залишили сліди від чобіт, вирвали з убиральні унітаз і поставили посеред вітальні. В іншому будинку прибрали за собою й навіть помили підлогу. Зазвичай у селі в кожного є якісь запаси: крупи, консервація, овочі... Однак потрібні ще й засоби особистої гігієни, дитяче харчування, ліки, але доступу до цього вже не було.

На початку війни Ігор за сприяння пастора здобув посвідчення волонтера, тут воно й згодилося, коли в малюків закінчилися памперси й діти почали хворіти. Надворі було холодно, лежав сніг, не було газу й електрики, а грубки були не в усіх. Просто чекати далі змін на краще не було сенсу.

Помолившись, Ігор пішов до російських військових вирішувати гуманітарні питання. Пропозиція була такою: «У мене є вантажне авто з причепом. Ви даєте мені проїзд, а я зможу привезти в селище продукти, ліки та засоби гігієни. Розмова була складною, але вони погодилися. Зібралася команда одностудійців із селища, і почалася робота».

Ігор телефонував друзям за кордон, повідомляв, що потрібно. Коли все було готово, виїжджав, щоб забрати й привезти в село. Кожен такий рейс був ризикованим, оскільки доводилося їхати через місця, де точилися бойові дії. Одного разу, коли Ігор повертався з вантажем додому, в автівку почали стріляти.

Зупинився, спробували поговорити. З'ясувалося, що домовлявся про виїзд він з одними, а доки їздив, відбулася ротація, інші заступили на пост. Вантаж постійно грабували, але допомога до людей усе-таки доходила.

Невдовзі після приїзду в селище окупантів хтось повідомив військовим про зв'язки та громадську діяльність Ігоря. До будинку під'їхала важка техніка, вийшли офіцер та солдати. Сім'я не знала, як діяти, відчиняти двері чи ні. Спочатку розмовляли з ними вийшла господиня, потім – Ігор. Олена з дітьми тим часом схилилися в молитві. Малюк у цей час спав, усім було дуже страшно, бо не знали, чого чекати від цього візиту. Російські військові наполягали на обшуку, на що Ігор відповів: «У хаті спить мала дитина. Якщо вона прокинеться, підніметься такий галас, що всім буде неперетримувати». На диво, цей аргумент їх зупинив. Вони походили по двір'ям, поставили кілька запитань і пішли. Можна було з полегшенням зітхнути й подякувати Богові.

Інший напружений момент був тоді, коли до села привезли російську гуманітарну допомогу з харчами та телевізійників, які мусили зняти про це репортаж. Жителі домовилися нічого не брати й узагалі не виходити на вулицю, але було страшно за те, щоб не почали силоміць виганяти з будинків. Довго стояти на холоді без діла телевізійникам набридло, тож незабаром вони зібрали знімальну техніку й поїхали ні з чим.

Під час обстрілів сім'я читала псалми, найулюбленішим став псалом 91, обітниця якого втілювалася в життя. Щосуботи збиралися разом з родиною рідного брата Ігоря та читали кілька розділів з Біблії. Так склалося, що християнами були тільки Олена, Ігор та їхні діти. Господь зберіг дім, де мешкала ця сім'я. Адже на деяких вулицях у будинках окупанти здійснювали погроми. Ігор та Олена переконані, що тільки віра в Господа допомогла їм пережити ці тяжкі часи.

Коли у квітні російські війська залишили село, сім'я змогла повернутися до міста. Побачене приголомшило. Через постійні обстріли багато будинків були зруйновані вщент. Однак їхній дім уцілів. Залишився неушкодженим і гараж, хоч стадіон, біля якого він розташований, був знищений.

Чернігівщина була звільнена від окупантів, однак обстріли не припиняються, тому сім'я прийняла рішення виїхати за кордон. Там вони почуватимуться в безпеці. Ігор може приділяти більше часу дітям, показуючи їм місцеві цікавинки. Коли війна закінчиться, родина планує повернутися додому.

Олена Ільчук

БІБЛІЙНІ КУРСИ В СМАРТФОНІ

Швидко, зручно, цікаво!

🌐 bibleawr.com

☎ 0800 30 20 20

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корешук

Відповідальний редактор
Яна Хорошко

Коректор
Ганна Борисовська

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Фотографії
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 11.08.2022 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Одержувач: УКУ АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»
у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

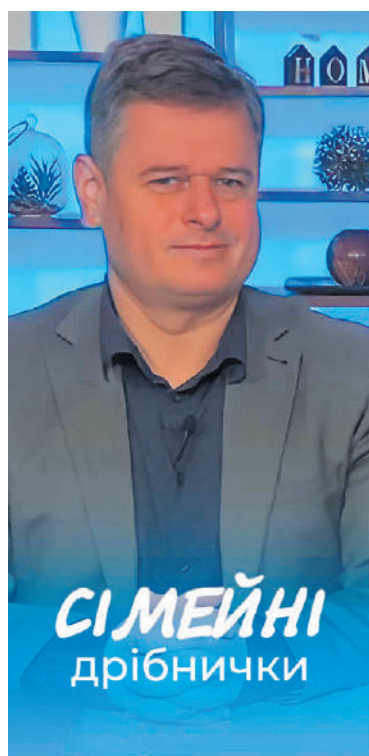
**Свідоцтво
про державну реєстрацію**
Серія KB №8176 від 03.12.2003

Дізнайся більше на:

lifesource.ua

**Контактні дані
розповсюджувача:**

**СІМЕЙНІ
дрібнички**

АЛЕКСАНДР БУНІН
ІСУС
ЄДИНА НАДІЯ

**12 КРОКІВ
ДО СВОБОДИ**

**Статус
мама**

ПРЕМ'ЄРИ ОСЕНІ НА ТК "НАДІЯ"

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТІЯНСЬКІ
КНИГИ**

ДЛЯ
ВСІЄЇ
СІМ'Ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

* Можлива
оплата карткою
«ЄПідтримка»

